

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΟΖΕΡΑΙΗΣ

(Συνέχεια από φυλ. 57)

Και έκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ στήθος τῆς γραιάς τροφῆς ὀλολύκουσα.

— Δυστυχής! ὑπετονθόρισεν ἡ Κ. Λαμβέρτου. Ἰδοὺ ὅ,τι ἐφοβούμην! αἱ φροντίδες καὶ προσπάθειαι μου δὲν ἐπέτυχον νὰ ἐμποδίσωσι τὸ δυστύχημα τοῦτο.

Καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν τὰς τρυφερωτέρας θωπείας, τοῦ περιπαθεστέρου λόγου. — Ὅτε δὲ εἶδε τὴν νεάνιδά ὀλίγον πρᾶυνθεῖσαν, ὑπέλαβε μειλίχως.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν ἐρῶς, τέκνον μου! διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ θεραπεύσῃτε τὰ δεινὰ σας, πρέπει νὰ γνωρίζω καλῶς ὅλα τὰ συμπτώματα αὐτῶν, καὶ θέλετε μὲ συγχωρήσει, ἂν ἀναξέω τὰς πληγὰς τῆς καρδίας σας, ἀναγκάζομαι ν' ἀνανέωσω πρὸς σιγμὴν τοὺς πόνους σας. Λοιπὸν, φιλότατή μου Ἀδελαΐς, ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς αὐτὰ τὰ μίση, ἅτινα γεννῶνται ἀναίτιως καὶ προέρχονται ἐκ πνεύματος ἀσθενοῦς. Γνωρίζω ὅτι αἱ λεπτοθήεις γυναῖκες τῶν πόλεων ἀποδίδουσι τὰς ἰδιοτροπίας ταύτας εἰς μυστηριώδεις ἐνεργείας τῶν νέρων των, εἰς ἀντιπαθείας αὐτομάτους καὶ παραδόξους· ἀλλὰ δὲν πιστεύω ταύτας τὰς δικαιολογίας ἐγὼ ἡ χωρική ἐπομένως σεῖς, ἡ μαθήτριά μου, θὰ ἔχητε διὰ τὸ μῖσος τοῦτο τὸ ὅποιον ἐξεφράσατε μετὰ τὸσαύτης ἐνεργείας ἄλλας αἰτίας, παρὰ τὰς ματαίας ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας σας. Ἐστὲ λοιπὸν πάντῃ εἰλικρινὴς πρὸς ἐμὲ, Ἀδελαΐς, καὶ συνομολογήσατε ὅτι ὁ σύζυγός σας διέπραξε πρὸς ὑμᾶς λάθῃ, περὶ ὧν οὐδέποτε μοι εἶπατε, λάθῃ πραγματικά, θετικά, ὕλικά... Ὁμιλήσατε ἔνευ ἐπιφυλάξεως. Ὁ Γρανσὰμ σὰς προσέβαλεν εἰς τὴν γυναικείαν φιλοτιμίαν; σὰς παρώργισε δι' ἀδίκων πράξεων; σὰς ἐβασάνισε δι' ὑπονοιῶν ζηλοτύπων; Εἶπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν σὰς ἔδωσεν αἰτίας σπουδαίας διὰ νὰ τὸν μισήτε, ἴσως ἡ ἐπιρροή μου δὲν εἶνε ἀνωφελὴς διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ καθήκοντά του. Γνωρίζετε ὅτι δύναται νὰ πεισθῇ εἰς ὀρθὰς παρατηρήσεις, καὶ ὅτι ἐπέτυχον καὶ ἄλλοτε νὰ τὸν πείσω νὰ μετατρέψῃ ὀλεθρίαν ἀπόφασιν.

— Ναί, ναί, ἐνθυμούμαι, Σουσάννα, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, ἥτις ἴσως δὲν ἐφρόντιζε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ὥς ἡ γραιὰ τῇ ἀπηύθυνεν. Ἡξεύρω

ὁποῖον παράδοξον ἐπιρροὴν ἐξασκεῖτε ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἡ ἐλαχίστη τῶν βασάνων μου... Διὰ νὰ ὑποτάσσητε τὸν ἐγωϊστικὸν ἐκείνον καὶ ἀκαμπτον χαρακτῆρα, πρέπει νὰ ἔχητε φρικῶδες καὶ ἀπροσπέλαστόν τι μυστήριον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ νοῦς μου δὲν τολμᾷ νὰ διεισδύσῃ. Γνωρίζω ὁποῖον ἄπειρον θέτιν κατέχετε ἐν τῇ ζωῇ του ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν ἐξ Ὀζεραΐης, καὶ σεῖς μόνῃ δύνασθε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ν' ἀποκαλύψῃτε τὸ αἷτιον τῆς θλίψεως, ἥτις τὸν κατατρέπει. Τὴν νύκτα ἐν μέσῳ ὄνειρων φρικωδῶν ταρασσόντων τὸν ὕπνον του προφέρει τὸ ὄνομά σας, ἡ ἀνάμνησίς σας τὸν καταδιώκει ὥς ἐλεγχόμεναις συνειδήτος, καὶ ἴσως...

— Δὲν ἀποκρίνεσθε, Ἀδελαΐς, διέκοψεν ἡ Κ. Λαμβέρτου θέλουσα νὰ ἀποστρέψῃ τὴν συνδιάλεξιν ἀπὸ τοῦ ἀκανθώδους ἐκείνου ἀντικειμένου.

— Τί νὰ σὰς εἶπω, καλή μου μητέρα; Οὐδὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ κατ' αὐτοῦ, ἰδίως ἀπὸ τινος χρόνου, οὔτε διότι μὲ κακομεταχειρίζεται, οὔτε διότι φέρεται δυσπίστως πρὸς ἐμὲ, οὔτε διότι μοι λέγει λόγους πικρούς! Νομίζω μάλιστα, ὡς σὰς προείπον, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμῃ, μ' ὅλον ὅτι δὲν κατέχω πλέον ἀποκλειστικῶς τοὺς λογισμούς του, καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ μοι προξενεῖ φόβον. Ὅταν μὲ πλησιάζῃ, αἰσθάνομαι αἴφνης αἰσθημὰ τι ἀηδὴς καὶ δυσαρρεσκείας, πρὸς ὃ δὲν δύναμαι ν' ἀντιστῶ. Τρέμω τότε καὶ παγετώδης ψυχρότης εἰσδύει μέχρι τῆς καρδίας μου. Δὲν δύναμαι νὰ περιπτύχθω τὸν υἱόν μου, ὅταν ἐκεῖνος ἀσπασθῇ αὐτόν, καὶ ὅταν νομίζω ὅτι εἰς τοὺς χαρακτῆράς του ἀνευρίσκω ὁμοιότητά τινα τοῦ πατρός του, ἀποστρέφω τότε τοὺς ὀφθαλμούς φρικώσα... Μὴ δυσπιστῇτε, Σουσάννα, πρὸς ὅ,τι εἶνε λυπηρὰ καὶ καταπληκτικὴ ἀλήθεια. Τὰ αὐτόματα ταῦτα μίση δὲν εἶνε οὐδὲ τόσοσιν σπάνια, οὐδὲ τόσοσιν παράλογα, ὅσων φαντάζεσθε· εἶνε τὸνυναντίον μυστηριώδη προκείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπατῶσι πάντοτε, προειδοποιοῦσι δ' οὕτως εἰπεῖν τὸν εἰς ὃν ἐμπνέονται. Ἐνὶ λόγῳ, Σουσάννα, διὰ νὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα, ἐγγὺς αὐτοῦ ἔχω φρικτὰς ὑπονοίας ἐγκλήματος, προδοσίας, ἐκδικήσεως σκυθρωπῆς καὶ πορευεταμένης, καὶ ἀγνωστῆς διατί. Ἐνίοτε ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ φονεύσῃ.

Ἡ καλὴ γυναῖκα ἡγέρθη σίφινδως.

— Δυστυχής! εἶπε, ποῦ σὲ παρὰφέρει ἡ φαντασία; αὐτὸς, νὰ σὲ φονεύσῃ; Ὁ! ὄχι, εἶνε... Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε μανία, προσέθηκε καθεζομένη, καὶ

οὐκ ἀνεξήγητοι αὐτοὶ φόβοι μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ὑποθέσω, Ἀδελαῖς, ἓν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλετε νὰ μοὶ ὁμολογήσετε ἀμέσως. Ὅ,τι δηλαδὴ ἔχετε καὶ ὑμεῖς· ἐλλείψετε πρὸς τὸν σύζυγόν σας, καὶ φοβεῖσθε μὴ προσελκύσητε ἐφ' ὑμᾶς τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Κ. Γρανσάμ, ἔχαμῆλωσε τὴν κεφαλὴν σιωπηλῶς.

— Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια, ὑπέλαθεν ἡ Σουσάννα μετὰ θερμότητος, ἰδοὺ ἡ αἰτία τοῦ μίσους τούτου εἰς τὸ ὁποῖον δίδετε τόσας παρχλόγους αἰτίαις. Ὁμολογεῖσθε, Ἀδελαῖς, ὅτι ὅ,τι σᾶς καθιστᾷ τὸν σύζυγόν σας ἐπαχθῆ εἶνε ἡ σύγκρισις πρὸς ἄλλον τινά, οὐδὲν δύνامي ν' ἀρνηθῶ τὰ καλὰ καὶ ποικίλα προτερήματα. Αἱ ἀρχαῖαι ἀναμνήσεις ἀνεγεννήθησαν καὶ ἡ ἀντίθεσις τῆς εὐδαιμονίας ἦν ἐδύνασθε ν' ἀπολαμβάνητε πρὸς τὴν ἐνεστεῶσαν κατάστασιν σας, ἀνεζωπύρησε τὴν φαντασίαν σας, καὶ ἔσως συνεντεύξετε συνεχεῖς καὶ κρύφει μετ' ἀνθρώπου, ὅστις τρέχει εἰς καταδίωξίν σας. . .

Ἡ Ἀδελαῖς ἠρρυθρίσεν ἐκ συγχύσεως, ἀλλ' ἐσιώπα πάντοτε· ἡ δὲ Σουσάννα ἐνόμισε καλὸν νὰ ὁμιλήσῃ σαφέστερον.

— Μὴ θέλετε νὰ κρυφθῆτε. Γνωρίζω ὅτι ὁ Κ. Ἀλφρέδος ἦτο εἰς Παρισίους κατὰ τὸν αὐτὸν μὲ ὑμᾶς χρόνον, καὶ ὅτι ἔσως θὰ τὸν ἴδετε πολλάκις.

— Τί λέγετε Σουσάννα; τίς σᾶς ἐπληροφόρησεν.

— Ἀδιάφορον· εἶνε αὐτὸ ἀληθές;

— Λοιπὸν, ναι, ἀνέκραζεν ἡ Κ. Γρανσάμ, ῥιπτομένη ἐκ νέου εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Σουσάννης. Συγχωρήσατέ μοι ἂν δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ναι, ἦλθεν εἰς Παρισίους, προσεκολλήθη εἰς τὰ βήματά μου, τὸν εἶδον, τῷ ὁμίλησα, τῷ ἐξήχησα ὅλην τὴν ἑκτασιν τῶν θλίψεών μου.

— Ἀφρων! καὶ ὁ σύζυγός σας! εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετ' ἐκπλήξεως, ἀμα καὶ λύπης, βλέπουσα τὴν Ἀδελαῖδα πεσοῦσαν εἰς τὴν παγίδα, ἣν τῇ ἔστησε διὰ νὰ τῆς ἀποσπᾷ τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ σύζυγός μου ἀγνοεῖ τὰ πάντα, διότι ἡ κακὴ κατάστασις τῆς υγιείας του καὶ ἡ μελαγχολία του δὲν τῷ επέτρεπον νὰ μὲ συνοδεύῃ παντοῦ, ἐγὼ δὲ ἤμην εὐτυχὴς μακρυνομένη αὐτοῦ, ὅτε αἱ περιποιήσεις μου δὲν τῷ ἦσαν ἀπολύτως ἀναγκασταί, καὶ ὅτε εἶχεν ἀνάγκην μοναξίας. Συνήνητησα. . . τὸν νέον ἐκείνον μίαν φορὰν ἐκ τύχης, καὶ ἡ πρώτη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ τὸν ἀποφύγω· ἀλλ' ἔδειξε τόσα τὴν γενναίωφροσύνην τὴν

ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἦλθεν εἰς τὸν πύργον ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν ἀνθρώπου, ὃν ἐμίσει. . . Ἄλλως τε ἐνθυμούμην ὅτι ἦτο φίλος τοῦ Γουστάβου. Τὸν ἐπανεῖδον λοιπὸν πολλάκις, τὸν ἐπανέβλεπον καθ' ἐκάστην, μὲ ἠκολούθει παντοῦ, τὸν εὕρισκον εἰς ἐκάστην οἰκίαν ἐν ἣ ὑπῆγαινον, δὲν ἐδύναμην ν' ἀρνηθῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσω. Καὶ ἐν πρώτοις προσεπάθησα ν' δειχθῶ ψυχρὰ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ ψυχρότης αὐτῇ ἐτάκη ἀκουσίως μου· ἐμάντευσε τὰς ὁδύνας, αἷς ἤθελον νὰ τῷ κρύψω καὶ συνεμερίσθῃ αὐτὰς τοσούτῳ ζωηρῶς, ὥστε ἠσθανόμην θέλητράν τι ἐκμυστηρευομένη τὰ δεινὰ μου εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς φίλου! Σεῖς δὲν εἴσθε ἐκεῖ, Σουσάννα, ἐγὼ δ' ἔδωκεν ἐμαυτὴν μεμονωμένην ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ εἶχον ἀνάγκην νὰ διαχύσω τὰς θλίψεις. . . . Τί νὰ σᾶς εἰπῶ τέλος; ἀγνοεῖτε ὁποίας εὐκολίας εὕρισκει τις εἰς τοὺς ἀχανεστάτους ἐκείνους Παρισίους νὰ βλέπῃ καὶ ὁμιλῇ πρὸς οἰονδήποτε, χωρὶς νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας. Εἰς τὰς συναναστροφάς, ἐνῷ ψυχρὸν μειδιάμα συνέστελλε τὰ χεῖλη μας ἀντηλλάσσομεν χαμηλοφώνως τὰς θλίψεις καὶ τὰ παράπονά μας. . .

— Καὶ σᾶς ὁμίλει περὶ τοῦ ἔρωτός του Ἀδελαῖς; Συνετῆρει ἐν τῇ καρδίᾳ σας τὸ ἔνοχον αὐτὸ μῖσος κατ' ἐκείνου πρὸς ὃν ὠρκίσθητε καὶ σεβασ; Ἐξήτει ν' ἀποπλανήσῃ τὸ λογικόν σας; Σᾶς ἔλεγεν ὅτι δικαιοῦσθε νὰ προδώσητε τὰ καθήκοντά σας;

— Ἐν πρώτοις ἔδειξεν οἶκτον πρὸς τὰ δεινὰ μου· ἔπειτα ἐτόλμησε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ματαιωθεισῶν ἐλπίδων του. Καὶ τὴν μὲν πρώτην φορὰν τοῦ ἐκκλίσαι τὸ στόμα καὶ ἀπεσύρθη· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπεθαρβύνθη, μὲ ἐξεβίασε διὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης του καὶ ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀκούσω ἄνευ ὀργῆς, τί λέγω; . . Ἀνέγνωσε μάλιστα εἰς τὴν καρδίαν μου εὐχαρίστησιν τινα ὅταν μοὶ ἐξέφραζεν ἀφοσίωσιν τοσοῦτον εὐλικρινῆ, τοσοῦτον διάπυρον, τοσοῦτον σταθεράν. . .

Ἡ Σουσάννα Λαμβέρτου ἐφάνετο τοσοῦτον τεταραγμένη, ὅσον δὲν ὑπῆρξεν οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς κρισιμωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς.

— Μίαν λέξιν, Ἀδελαῖς, μίαν λέξιν σᾶς παρακαλῶ, ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην. Εἴσθ' ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ συζύγου, ἐνώπιον τοῦ τέκνου σας;

Ἡ νεᾶνις ἀνύψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ

τὴν κατεβασε σχεδὸν παρὰ χρῆμα ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τῆς γραΐας.

— Δὲν εἶμ' ἐνοχος, ἐψιθύρισε, καὶ ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ καυχηθῶ ὅτι ὑπῆρξα πιστὴ εἰς τὸ καθήκον μου· ἡ τύχη ἢ μᾶλλον ἡ θεία Πρόνοια μὲ ἔσωσε!

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον τῆς, ἡ δὲ Σουσάννα περιέμεινεν ἵνα τῇ ἐξηγήσῃ τὰς ἐκφράσεις ἐκεῖνας.

— Θὰ μὲ περιφρονήσητε, ὑπέλαθεν ἡ Κ. Γρανσάμ χαμηλοφώνως, ἀλλὰ θὰ σὰς εἰπῶ τὰ πάντα. Πρότινων ἡμερῶν μοι ὑπέμνησεν ἐνεργητικῶς ὅτι ὅλα μου τὰ δεινὰ προέρχονται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκορύφωσε τὴν κατ' αὐτοῦ δυσσεβείαν μου, προσεπάθησε νὰ δικαιολογήτῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἑνοχὸν τινα πρότασιν, καὶ μὲ συνεβούλευσε νὰ φύγωμεν.

— Καὶ ἀπεκρούσατε τὴν πρότασιν ταύτην μετὰ φρίκης;

— Ὡ! ἐδίστασα . . . δὲν τῷ εἶχον ὅμως εἰσέτι ὑποσχεθῇ, ὅτε μυστηριώδεις τις ἰδιοτροπία τοῦ συζύγου μου, μὲ ἠνάγκασεν αἰφνης νὰ παραιτήσω τοὺς Παρισίους.

— Ἀλλὰ ἠθέλατε ἀρνηθῇ δὲν εἶνε οὕτως, Ἀδελαΐς, τέκνον μου; δὲν ἠθέλατε ἀρνηθῇ;

— Τίς οἶδε, μῆτέρ μου, μέχρι τίνος ἐδύνατο νὰ μὲ παρασύρῃ ἡ συμπάθειά μου πρὸς τὸν μὲν, καὶ ὁ ἀποτροπισμὸς μου πρὸς τὸν ἕτερον;

— Ἀλλ' ἐπρεπε ν' ἀναλογισθῇτε τὸ καθήκον, τοὺς ἱεροὺς ὅρκους σας.

— Ἐγὼ ἐσκέφθην μόνον τί ἤθελεν ἀπογίνει ὁ υἱός μου, ἂν ἔμενεν εἰς χεῖρας τοιοῦτου πατρός.

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετ' ἀπελπισίας ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανὸν, τὴν ἐγκατέλειψες λοιπὸν!

— Ὄχι, ἀκόμη, Σουσάννα, ὑπέλαθεν ἡ Ἀδελαΐς ἐν παραφορᾷ ὁδύνῃς, δὲν μ' ἐγκατέλειπεν ὁ θεὸς ἀκόμη, ἂν θέλητε νὰ ἔλθῃτε εἰς βοήθειάν μου. Εἶμαι ἀσθενὴς καὶ σεῖς εἰσθε ἰσχυρά. Συνδράμετέ με λοιπὸν καὶ θὰ ἀντιστῶ.

— Καὶ τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ, ὅταν σεῖς ἐγκαταλίπετε αὐτὴ ἑαυτὴν;

— Μὴ μὲ ἀποθῇτε, Σουσάννα, καὶ μὴ μὲ βαρύνετε μὲ τὰς ἐπιπλήξεις σας, αἵτινες μοῦ σχίζουσι τὴν καρδίαν. Σὰς εἶπον ἤδη, ἐπάλκισα ἐπὶ μακρὸν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου ἐξηντλήθησαν, τὸ φορτίον ὅπερ βαρύνει ἐπ' ἐμὲ εἶνε λίαν δυσβάστακτον, θέλει μὲ καταρρίψῃ, καὶ ἀγνοῶ μέχρι τίνος ἀκόμη θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸ φέρω . . . Σουσάννα,

φίλη μου, εὐεργέτριά μου, ἀγαθὲ μου ἄγγελε, ὁ κίνδυνος δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἐκ νέου ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην, μὴ μὲ ἀφήσητε μόνην μὲ αὐτόν . . . Σουσάννα, δύναται νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ν' ἀνανεώσῃ τὰς παρακλήσεις, τὰς ἀπειλάς του, καὶ ἂν ὑμεῖς δὲν ᾔσθε, πῶς θὰ δυνηθῶ ἐγὼ νὰ τὴν ἀποκρούσω. Τὸν ἀγαπῶ . . .

— Τί τολμάτε νὰ εἰπῇτε;

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ! ἐπανελάθεν ἡ νέα γυνὴ μὲ εἰδὸς τι ἐξάψεως.

Ἀδύνατον εἶνε νὰ μεταδώσωμεν τὴν σκηνὴν, ἥτις παρεκκολούθησε τὴν μακρὰν ταύτην ἐξομολόγησιν. Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλας, ἔκλαιον, ἀντήλλασσον ἀσυνεπεῖς λόγους. Ἡ δὲ Ἀδελαΐς εἶχεν ἐξαφθῇ μέχρι παραφορῶν, διότι τὰ αἰσθήματά της, ἐπὶ πολὺν χρόνον συγκαταούμενα, ἐξήστραψαν μετ' ἀρρήτου σφοδρότητος· καὶ ἡ Καλὴ Γυναῖκα αὐτὴ διέκειτο, ὡς εἶπομεν, εἰς ταράχην, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδέποτε αἱ προσωπικαὶ της δυστυχίαι τὴν ἐξέριπν. Ἡ σταθερότης, ἡ ἀταραξία, ἡ συνήθης ὀρθοφροσύνη της τὴν εἶχον ἐγκαταλείψει. Ἡ διήγησις τῶν ὁδυνῶν τοῦ θεοῦ τέκνου της, τῶν ἀγώνων του, ἡ ἀπόλυτος εἰλικρίνεια τῆς ἐξομολογήσεώς της καὶ ἴσως ἰδιαιτέρως αἱ αἰτίαι, ἥτις τῇ καθίστα τὴν νεάνίδα ἥττον ἑνοχον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ταῦτα πάντα ἔκαμψαν τὴν τέως ἄκκμπτον αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν της· δι' ὃ λόγους μόνους ἐπεικειας καὶ ἀγαθότητος εἶχεν ὑπὲρ τῆς Ἀδελαΐδος.

Τέλος αὕτη ἐπραῦνθη ὀλίγον, καὶ ὅπως συμβαίνει πάντοτε μετὰ τὴν ὁμολογίαν σπουδαίου σφάλματος, ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ περφοβισμένη. ἅμα δι' ὅ,τι εἶχεν ἤδη ἀποκαλύψει.

— Τί θὰ σκεθῇτε περὶ ἐμοῦ ἀγαθὴ μου μητὴρ; ἐψιθύρισε κρύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἐπωφελέθη τῆς στιγμῆς ταύτης ὅπως ἀναλάβῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐπιβλητικὸν αὐτῆς ἥθος ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Τῇ ὁμίλησε λοιπὸν λόγους ὀρθοῦς καὶ δικαίους, ἡ δὲ πειστικὴ καὶ εὐπρεπὴς αὐτῆς ῥητορεία ἐπέτυχε νὰ πραύνη τὴν τεταρραγμένην ἐκεῖνης καρδίαν. Ἡ Ἀδελαΐς τὴν ἤκουσε μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ προσοχῆς.

— Κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ Σουσάννα ἐγχειρομένη, ἡ μεγαλήτερά δυστυχία κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, εἶνε ν' ἀπελπίζητε καὶ περὶ ὑμῶν αὐτῶν. Ἐχετε πεποθήσιν εἰς τὴν δύναμίν σας καὶ θέλετε ἰσχύσει νὰ καταφρονήσητε πᾶν συμβάν, θέλετε ἰσχύσει κατ' αὐτῆς τῆς καρδίας σας. Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου θὰ

σας συνδράμω διὰ τῶν συμβουλῶν μου, διὰ τῆς πείρας μου, διὰ τῆς φιλίας μου. Φεῦ! πόσα, κακὰ ἠθέλατε ἀποφύγει, ἂν δὲν εἶχον τὴν ἀλαθρίαν ἰδέαν· ἃ μᾶς ἀποχωρίσωσιν!

— ὦ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! φιλάττη μου Σουσάννα, ὑπέλαβεν ἡ νέκ γυνὴ μὲ τόνον βαθεῖας εὐγνωμοσύνης. Ἦδη ὅτε ἐνεπιστεύθη τὰ λυπηρὰ μυστικά μου εἰς τὴν καρδίαν σας, αἰσθάνομαι ὅτι ἀνεκουφίσθη ἀπὸ μέγα βάρους. Πολλάκις ἠθέλησα νὰ τρέξω ἐδῶ, ἐναντίον τῆς αὐστηρᾶς ἀπαγορεύσεως ἐκείνου, τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα, διὰ νὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα, διὰ νὰ κλαύσω μεθ' ὑμῶν διότι ἤμην βεβηχία ὅτι ἠθέλατε μὲ ἐνθαρρύνει καὶ ἐνισχύσει.

— Τὸ θαρρῆος σας πρέπει νὰ ἔχγη εἰς μόνον τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐκυτὴν, Ἀδελαῖς. Ἐν τούτοις θὰ σκεφθῶ περὶ τῶν λυπηρῶν ἐξομολογήσεων, τὰς ὁποίας μοὶ ἐκάματε, θὰ σκεφθῶ περὶ τῶν μέσων δι' ὧν δύνασθε νὰ ἐξέλθητε νικηφόρος τῶν σκληρῶν τούτων δοκιμασιῶν. Παρκαλεῖτε τὸν Θεόν, τέκνον μου! Πρέπει νὰ ὑποφέρητε ὡς ἐμεῖ, διὰ νὰ ἴδῃτε ὁποῖαν δύναμιν εὕρισκε τις ἐν τῇ προσευχῇ.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, Σουσάννα, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ὅτι θ' ἀγρυπνῆτε ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅ,τι θὰ ἀσχοληθῆτε περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου καὶ τῆς ἀναπαύσεώς μου, μοὶ ἀποβαίνει λίαν παρήγορος καὶ γλυκεῖα. Ἀρκεῖ μόνον, ἐξηκολούθησε μετὰ φρικιασέως τινος, νὰ μὴ ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ καταστρέψῃ τὸ ἔργον σας. Ἄν ἔλθῃ ἐνταῦθα, ἐχάθην! Σώσατέ με ἀπ' αὐτοῦ, Σουσάννα. Νὰ μὴ τὸν ἴδω πλέον, νὰ μὴ τὸν ἀκούσω ἀνανεοῦντα τὰς ἐνόχους ἐκλιπαρήσεις του, διότι τὸ βλέμμα του μὲ μαγνητίζει καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του καταστρέφει τὰς ἀκρὰδαντοτέρας ἀποφάσεις μου.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, Ἀδελαῖς, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα... Ἄλλως τε εἶν' ἄνθρωπος ἀξιοτίμος καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ τῷ ἐξηγήσῃ πόσον κακὸν εἶνε νὰ προσπαθῇ νὰ σᾶς πείσῃ ὅπως διακινδυνεύσῃτε τὴν ὑπόληψίν σας δι' ἐνόχων προτάσεων. Ὅχι, ὅχι, δὲν θὰ ἔλθῃ, τὸ ἐγγυῶμαι. Ἀποβάλλετε τὴν ἰδέαν ταύτην, ἥτις ἐπαυξάνει τὰς ἀγωνίας σας... Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι, τέκνον μου, ἐξηκολούθησε περιπαθῶς, ἂν πρέπη νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι καιρὸς ἦλθεν ὅπως χωρισθῶμεν. Ἡ συνομιλία μας ὑπῆρξε μακροχρόνιος καὶ ἀπουσία τοσοῦτω παρατεταμένη δύνατα,

νὰ διεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν τοῦ συζύγου σας...

Ἐξαλείψατε τὰ ἔχνη τῶν δακρύων σας, εἰρηνεύσατε, καὶ μὴ δεῖξτε οὐδὲν σημεῖον σφοδρᾶς συγκινήσεως, διότι ἂν τὸ παρατηρήσῃ ἐκεῖνος, ἴσως δυσχεστεύομενο· μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ βλέπωμεθα, ἐνῷ τοῦναντίον πρέπει, Ἀδελαῖς, νὰ βλέπωμεθα συχνά, πολὺ συχνά.

— Καθ' ἐκάστην, Σουσάννα, διὰ ν' ἀντικαθίστατε παρ' ἐμοὶ ἀγαθὴν καὶ τρυφερὰν μητέρα. Αἱ δυστυχίαι μου ἤρχισαν ἀπ' ἧς ἡμέρας ἔχασα ἐκείνην.

Ἡ Κελὴ Γυναῖκα ἐστέναξεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην· ἡ δὲ Κ. Γρανσάμ λαβοῦσα τὸν πῖλον τῆς ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ. Αἱ δύο γυναῖκες ἔπασαν πάλιν εἰς τὰ ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Ὑγίαινε λοιπὸν, τέκνον μου, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάννα, ἐπιστρέψατε αὐριον, καὶ ἴσως ὁ Θεὸς μὲ ἐμπνεύσῃ συνεστῆναι τινὰ ἀπόφασιν ὅπως σᾶς ἀποδώσω τὴν γαλήνην τῆς καρδίας σας. Δὲν σᾶς συνοδεύω μέχρι τῆς παρόδου, διότι δύνανται νὰ μᾶς κχτασκοπεύσωσι, καὶ ἡ μεγάλη σχέσις εἶνε πιθανὸν νὰ ἐμβάλλῃ ζηλοπύπους ὑπονοίας εἰς τὸν σύζυγόν σας... Ἀγαπᾶτέ τον, Ἀδελαῖς, μὲ ὅλα τὰ σφάλματά του, ἀγαπᾶτέ τον, ἂν θέλητε νὰ ἦσθε καὶ σεῖς ἀξία τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων.

Ταῦτα εἰποῦσαι, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, χωρὶς οὐδὲν νὰ προσθέσω διὰ τὸν φόβον θεραπεινίδων τινῶν ἔξωθεν ἱσταμένων. Ἀντήλλαξαν λοιπὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν καὶ ἀπεχωρίσθησαν· καὶ ἡ μὲν Κ. Γρανσάμ, ἔλαβε ταχέως τὴν πρὸς τὸν πύργον πάροδον ὅπως διαφύγῃ τὰς περιέργους παρατηρήσεις τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαύλεως, ἡ δὲ Σουσάννα ἐπληθύνθη εἰς τὸ δωματίον της ὅπως σκεφθῇ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἅτινα ἤκουσε.

Μόλις ὁμως εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς, καὶ ἤρξατο ψυχρῶς ἐξετάζουσα τὴν νέαν κατάστασιν τῆς Ἀδελαῖδος, ὅτε ἠκούσθη εἰς τὸ μαγειρεῖον τὸ βραδὺ καὶ βραῦ βῆμα τοῦ υἱοῦ τῆς ταυτοχρόνως δ' ἐφάνη καὶ ὁ Διονύσιος. Εἶχε δ' οὗτος τὸ ἦθος τεταραγμένον καὶ κατηφές, ἡ δὲ καλὴ τῶν ἑορτῶν ἐνδυμασία του ἦτο ῥερυπωμένη ἕνεκα τοῦ περιπάτου, ὃν εἶχε κάμει διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, καὶ εἶτε ἐκ τοῦ κόπου εἶτε ἐκ μερίμνης, τὸ πρόσωπόν του ἦτο πλῆρες ἰδρώτος. Εἰσελθὼν δὲ ἠκούμβησε τὴν στιβαρὰν ῥάβδον, ἣν ἔφερε πάντοτε κατὰ τοὺς περιπάτους του εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ ἐκάθησεν ἡ μᾶλλον ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τινος ἑδρας, λέγων.

— Καλ' ἡμέρα! μῆτέρ μου.

— Καλ' ἡμέρα! Διονύσιε, ἐπανελάβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μὲ ὕψος συνεσταλμένον.

— Ὁ Διονύσιος ἐξήγαγε τὸν πῖλον του, ἐσπόγγισε διὰ τοῦ ῥινομάκτρου τὸ πρόσωπόν του, ἐσταύρωσε καὶ ἐξεσταύρωσε τὰς κνήμας, καὶ ὑπέλαβε τέλος ζητῶν νὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν.

— Λοιπὸν, μήτερ μου, δὲν μ' ἐρωτᾶτε πόθεν ἔρχομαι;

— Καὶ πόθεν ἔρχεσαι, Διονύσιε;

— Α! δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Ἡ Σουσάννα ἐμειδίασε διὰ τὴν φαιδρότητα τοῦ υἱοῦ της καὶ παρεδόθη αὐθις εἰς τὰς σκέψεις της· κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν δὲ σιγὴν, ἡ δυσθυμία τοῦ Ἀχμεῆρου ἠῤῥησεν. Ἐκινεῖτο θορυβωδῶς διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς μητρός του, ἔκρουε διὰ τῶν δακτύλων τὴν τράπεζαν, ἐτάρασσε τὸν πόδα του μὲ ῥυθμόν. Βεβαίως ὁ πτωχὸς ἀγρονόμος εἶχε τι εἰς τὴν καρδίαν, τὸ ὅποιον ἐφοβεῖτο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν Σουσάνναν, ἀλλ' ἡ συνειδήσις του ὑπηγόρευε νὰ τὸ εἴπῃ καὶ οὕτως ἐκυμαίνατο περὶ τοῦ πρακτέου· βλέπων τέλος τὴν μητέρα του σιωπηλὴν καὶ περιεσκεμμένην, ἐρείδουσιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὴν χεῖρα καὶ οὐδεμίαν προσοχὴν δίδουσιν εἰς αὐτόν, ὑπέλαβε,

— Φαίνεται, μήτέρ μου, ὅτι ἔχετε εἰς τὴν κεφαλὴν κατὰ τι τὸ ὅποιον σᾶς σκοτίζει. Καθὼς ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐσκοτισμένος.

— Καὶ τί ἔχεις τὸ ὅποιον σὲ βασανίζει, Διονύσιε;

— Ἐγὼ; τίποτε . . . φλυαρίας.

Ἡ Καλὴ Γυναῖκα παρετήρησε τέλος τὸ σύνοφρον τοῦ υἱοῦ της, καὶ τότε μόνον ἐνεθυμήθη τὰς μυστηριώδεις περιστάσεις, συνεπεῖα τῶν ὁποίων ἐξῆλθε πρό τινων ὥρων. Ἡ ἰδέα λοιπὸν τῇ ἐπῆλθεν ὅτι τὸ διάβημα τοῦ Διονυσίου δὲν ἦτον ἀλλότριον πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀπετέλει τὰς ἰδίας αὐτῆς σκέψεις. Ἡρώτησεν ὅθεν μετὰ φωνῆς μειλιχίου,

— Τί συμβαίνει, λοιπὸν πτωχέ μου Διονύσιε; Σὲ βλέπω σήμερον ὅλως διαφορετικόν· μὴ ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβες σοὶ ἀνήγγειλε λυπηρὸν τι συμβάν;

— Ποία ἐπιστολή; εἶπεν ὁ ἀγρονόμος ἔκπληκτος.

— Ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἔλαβες πρὸ δύο ὥρων καὶ σὲ προσεκάλει εἰς Πεσχερίαν.

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ! ἀνέκραξεν ὁ Διονύσιος ὀργιζόμενος ἅμα καὶ γελῶν, ἂν ἡ μητέρα του δὲν ἔχῃ φίλον κἀνὲν δαιμόνιον, τὸ ὅποιον νὰ τῇ εἶπεν ὅ,τι ἔπραξα! . . . Καὶ πῶς ἐμάθατε ὅτι ἔλα-

βα μίαν ἐπιστολὴν καὶ ὅτι ἔρχομαι ἐκ Πεσχερίας; — Σὲ εἶδον διευθυνόμενον πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Διονύσιε· περὶ δὲ τῆς ἐπιστολῆς μοὶ εἶπεν ἡ Λουίζονη . . .

— Σ' τὸν διάβολον νὰ πάγῃ! εἶνε ἐν μυστικόν τὸ ὅποιον ὑπεσχέθην νὰ φυλάξω, καὶ ἔνεκα τῆς φλυαρίας αὐτοῦ τοῦ ζώου, ἀναγκάζομαι τόρα νὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα. . . . Τέλος πάντων ἀργὰ ἡ σύντομα πρέπει νὰ μάθητε τί τρέχει, διὰ νὰ μὴ δώσῃτε τὰς συμβουλὰς σας, πῶς θ' ἀπχλαχθῶ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν. . . . Τοῦλάχιστον, μήτέρ μου, βλέπετε ὅτι δὲν ἀρχίζω ἐγὼ νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ τὸ μυστικόν μου.

Βεβαίως ὁ Διονύσιος ἦτον ὀλιγώτερον τεταραγμένος διὰ τὴν μὴ ἐχεμυθίαν του ταύτην, ἀρ' ὅ,τι ἤθελε νὰ δείξῃ· ἡ δὲ Σουσάννα, ἀμφιβάλλουσα περὶ τούτου, τῷ εἶπε ψυχρῶς.

— Ἄν ὑπεσχέθητε νὰ σιωπήσητε, Διονύσιε, καὶ ἐδώκατε τὸν λόγον σας, δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ μυστικόν σας. Ὁ λόγος ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου πρέπει νὰ ᾔνε ἱερός.

— Ναί, ναί, ἀλλ' ὅμως ἐπιθυμῶ καλλίτερον νὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα, ὑπέλαβεν ὁ ἀγρονόμος ἐν σπουδῇ. Μὲ ὅ,τι γνωρίζετε δὲν θὰ δυσκολευθῇτε ν' ἀνακαλύψῃτε τὰ ἐπίλοιπα, καὶ προτιμῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ στρογγυλὰ τὸ πρᾶγμα. . . . Λοιπὸν, δὲν μαντεύετε παρὰ τίνος ἐστάλη ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη; Στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, ἂν δυνηθῇτε νὰ τὸ εὑρητε.

— Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζω, υἱέ μου;

— Παρὰ τοῦ Κ. Ἀλφρέδου, τοῦ ἀρχαίου φίλου τοῦ Κ. Γουστάβου, ἤξυρετε . . .

— Τοῦ Κ. Ἀλφρέδου Δουκλέρ! ἐπανελάβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετὰ τρόμου! Θεέ μου! τί σὲ ἤθελε;

— Μοὶ ἔλεγεν ὅτι μ' ἐπερίμενεν εἰς Πεσχερίαν νὰ ὑπάγω ὅπως μοὶ λαλήσῃ, χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε εἰς κἀνένα.

— Καὶ εἰν' ἐδῶ! ἐπιθύρυσεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετὰ βαθεῖας ταραχῆς.

— Τοῦτο σᾶς ταραττεῖ, ὑπέλαβεν ὁ ἀγρονόμος, παρατηρῶν τὴν συγκίνησιν της, καθὼς ἐτάραξε καὶ ἐμέ . . . Ἐγείνα τὰ πάντα διὰ τὴν καλὴν κυρίαν τοῦ πύργου . . . ὥστε ἔσπευσα νὰ ἐνδύθω καὶ ὑπάγω εἰς Πεσχερίαν.

— Καὶ τὸν εἶδες.

— Διάβολε! ἂν τὸν εἶδον! ἀκόμη εἶνε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μισότου, τοῦ κλητοῦ ἐκείνου τῶν νη-

σῶν, ὅστις κατοικεῖ δύο βήματα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ . . . Ἦτο καὶ αὐτὸς ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Μισότου δὲν ἐπίστευε νὰ ᾔηνε ἄνθρωπος τόσον ὑψηλῆς θέσεως.

— Τοιοῦτος μεταμφιεσμὸς ὑποκρύπτει ἔνοχα σχέδια, εἶπεν ἡ Σουσάννα, ἡμισεῖα τῇ φωνῇ. Λοιπὸν, Διονύσιε, πῶς σ' ἐδέχθη;

— Μὲ ἐνηγκαλίσθη ἐγκαρδίως ὁ ἀξιόλογος νέος, τέλος μετέβημεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας διὰ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ἐπειδὴ οἱ Μισότοι, πατὴρ καὶ υἱός, ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἡνοῖγον τὰ ὧτά των. Μοὶ εἶπε δὲ τόσα πράγματα. . .

— Ἀλλὰ τί σοὶ εἶπεν;

— Ἐν πρώτοις ὅτι μὲ ἡγάπα πολὺ, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος εὐθύς, τίμιος, ὅτι ἔχει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, μ' ὅλον ὅτι ἐνίστε ἐξάπτομαι, ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην . . . ἐνθυμεῖσθε; Ἐγὼ δὲ ἐπερίμενα νὰ ἴδω ποῦ θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτά. Τέλος, ἀπεφάσισε καὶ μοὶ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ μίαν ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς κρέμεται ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς του. «Εἶμαι ἰδικός σας τῷ ἀπεκρίθην, καὶ ὀφείλω μάλιστα νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω δι' ὅ,τι ἀκουσίως μου σᾶς ἐποίησα ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Σαιντέθης. Τί πρέπει νὰ κάμω; » Ἐν πρώτοις ἐφάνη τεταραγμένος, ἔπειτα δ' ἀπεφάσισε νὰ μοὶ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν κυρίαν μας, ὅτι νομίζει ὅτι ἀνταγαπᾶται, ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτον ἀνυπόφορος ὅτι αὕτη ἔζη δυστυχῆς, μετ' αὐτοῦ, ὅτι εἶχεν ἀπόρρασιν νὰ τὴν κλέψῃ, καὶ ὅτι τέλος ἂν ᾔθελον νὰ τὸν συνδράμω, θὰ ἀπετέλουν εὐδαίμονας δύο ἄνθρώπους, οἵτινες μὲ ἀγαποῦσι πολὺ.

— Καὶ σὺ ἡρνήθης βεβαίως, Διονύσιε; Δὲν εἶχε, τὴν ἀδυναμίαν νὰ δεχθῆς τὴν πρότασιν ταύτην.

— Δύνασθε νὰ τὸ πιστέψετε, μήτερ μου. Ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ ἀξιολόγου κυρίου μας δι' ἐμέ, ὅταν ἔκαμα τὰς ἀνοησίας ἐκείνας, ὥστε δὲν δύναμμι νὰ ἐπιτρέψω νὰ τοῦ ἀρπάσωσι τὴν σύζυγον. Τὰ εἶπα καθαρῶς εἰς τὸν Κ. Ἀλφρέδον· τότε ἐκεῖνος ὠργίσθη κατ' ἐμοῦ, μ' εἶπεν ὅτι θὰ εὗρῃ ἄλλους νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅτι εἶν' ἐλεύθερος νὰ τῷ ἀρνηθῶ τὴν χάριν ἣν μοῦ ἐξήτει, ἀλλ' ὅτι ἔκτοτε δὲν μ' ἐθεώρει πλέον φίλον του. Τέλος ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ μὴ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς κἀνέναν καὶ ἀπαχωρήσθημεν ἐχθροί· καὶ ἐκεῖνος μὲν ὑπῆγεν εἰς τὸν οἶκον τῶν Μισότων, ἐγὼ δὲ ἐπέστρεψα. Ἰδοὺ!

Κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην, ἡ Σουσάννα Λαμ-

βέρτου κατεῖχετο ὑπὸ μεγάλης ἀγωνίας, διότι οἱ λόγοι τῆς Ἀδελαΐδος ἦσαν ἑναυλοὶ ἔτι εἰς τὰ ὧτά της «Ἄν ἔλθῃ ἐνταῦθα ἐχάθην.»

— Λοιπὸν, μήτερ μου, ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος, μὲ τόνον παιδίου περιμένοντος ἐπαίνους, εἴσθε εὐχαριστημένη; Ὁμολογῶ ὅτι ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶπω αὐτά . . . ἀλλὰ . . .

— Ἐφέρθης ὡς τίμιος ἄνθρωπος, Διονύσιε· ἀλλὰ τόρα τί πρέπει νὰ κάμω, δίκαιε Θεέ;

— Α! αὐτὸ τόρα! τί νὰ κάμωμεν; Ἰδοὺ ὅ,τι ἔσπευτόμην ἐρχόμενος, καὶ δὲν βλέπω διόλου ἐδῶ τί μέλλει γενέσθαι· ὥστε ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας, διότι ἐγὼ δὲν εὐρίσκω τίποτε.

Ἡ Σουσάννα ἔπесεν εἰς βαθὺν ῥεμβασμόν.

— Διονύσιε, ὑπέλαβε τέλος μὲ ὕψος ἀποφασιστικόν· τήρησον βαθεῖαν σιωπὴν περὶ ὅλων τούτων· ἐγὼ δὲ θὰ προσπαθήσω παντοιοτρόπως νὰ διασκαδισθῶσιν αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας προβλέπω.

Καὶ ἡτοιμάσθη ὅπως ἐξέλθῃ.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγητε, μήτερ μου;

— Εἰς τὴν Πεσχερίαν, υἱέ μου, δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν, διότι εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ δεινὰ, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ ἐμποδίσωμεν.

Καὶ ἐξῆλθε κατεσπευσμένως χωρὶς νὰ δεχθῇ ὅπως τὴν συνοδεύσῃ ὁ υἱός της· ἐπέστρεψε δὲ τὸ ἑσπέρας, ἐξηντλημένη ὑπὸ κόπου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ καταβεβλημένη.

— Λοιπὸν, μήτερ μου, ἠρώτησεν ὁ Διονύσιος μετὰ σπουδῆς;

— Οὐδὲν ἐδυνήθην νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ, εἶπεν ἐκείνη στεναῖσα. Ὅλη μου ἡ ἐλπίς στηρίζεται, πλέον εἰς ἐκείνην . . . Δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσω ἐνώπιον οἰουδῆποτε κινδύνου, ὅπως ἐμποδίσω τὴν Ἀδελαΐδα δὲ Σαινσομόν νὰ πράξῃ τί ὅπερ ἐδύνατο νὰ τὴν ἀτιμάσῃ.

Τὴν ἐπιόυσαν ἡ Ἀδελαΐα ἐκιντύνον τῆς ὑποσχέσεώς της, δὲν ἤλθεν εἰς τὴν ἑπαυλιν· ὅταν δ' ἡ Καλὴ Γυναῖκα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πύργον, τῇ εἶπον ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐξέλθει.

VII.

Τρεῖς ἡμέραι παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ Σουσάννα Λαμβέρτου εἶχεν ἰδεῖ τὴν Κ. Γρανσάμ κατὰ μόνας· ἐφαίνετο δ' ὅτι ἐπίτηδες ἀπέφευγε πλέον αὐτὴν, καὶ ἡ περίστασις αὕτη τῇ ἐνέπνεε τὰς θλιβερωτέρας σκέψεις. Ἐν πρᾶγμα ἐν τούτοις τὴν ἐνεθάρρυνεν ἀκόμη· μεταβάσα εἰς Πεσχερίαν, πρὸς

εὔρεσιν τοῦ Δουκλέρκ καὶ ὅπως τὸν παρακαλέσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ, ἔμαθε παρὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων οἵτινες εἶχον δώσει ἄσυλον εἰς τὸν ἀρχαῖον μνηστήρα τῆς Ἀδελαΐδος, ὅτι ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεώς της, ὁ νεανίας, ὃν ἐζήτηι, ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ γενναίως ἀντήμειψε τοὺς ξενίσαντας αὐτὸν, καὶ πιθανὸν εἶχεν ἀφήσει τὸν τόπον. Ἡ Σουσάννα ὁμῶς δὲν ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἂν ἡ ἀναχώρησις ἦτο πραγματικὴ, ἢ ἂν ὁ Ἀλφρέδος ἐξελέξατο ἕτερόν τι χρυσόφυγον εἰς τὰ πέριξ. Ἡ Καλὴ Γυναῖκα ὑπέθετε προσέτι ὅτι ἂν ἡ Ἀδελαΐς ἤρνεϊτο νὰ τὴν ἰδῇ, τοῦτο προήρχετο ἢ διότι ἐφοβεῖτο τὰς δικαίας ἐπιπλήξεις της, ἢ διότι ὑπέκυψεν εἰς ἐχθρικὴν τινα ἐπιβρόχην· ὅπως δὴποτε δὲ ἡ ἐπιμονὴ αὐτῇ τοῦ νὰ κρύπτηται ἦτον ἀπαίσιος οἰωνός.

Τοιοῦτοι ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ λογισμοί, οἵτινες κατεῖχον τὴν Κ. Λαμβέρτου, τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ τῆς ἐπαύλεως, ἣν γνωρίζομεν ἤδη. Ἦτο νῦξ σκοτεινὴ καὶ δύο λαμπτήρες ἐφώτιζον τὰ λείψανα λιτῆς τινος τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος ἐτίμησε μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ ὄρεξιν. Πολλάκις προσεπάθησε διὰ τε τῶν συμβουλῶν καὶ τοῦ παραδείγματός του νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του ὅπως τὸν μιμηθῇ, ἀλλ' ἡ Σουσάννα ἤρνεϊτο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐκλιπαρήσεις τοῦ υἱοῦ της. Σκεπτικὴ καὶ περίλυπος ἐφαίνετο ὅτι ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἐκ συνήθειας μᾶλλον, καὶ διὰ νὰ ἦνε πλησίον τοῦ υἱοῦ της, παρὰ ἵνα φάγῃ· κατὰ τὸ δείπνον δὲ ἐπρόφερε μόνον ὀλιγοσυνλάθους τινὰς λέξεις ἵνα διατηρήσῃ τὴν ὁμιλίαν πρὸς τὸν υἱὸν της, καὶ τὰ πάντα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ αὐτῇ ἀνῆγγελλον τὴν κατὰπτωσιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκεινται καὶ τὰ ἰσχυρότερα πνεύματα, καὶ αἱ μᾶλλον ἀράδαντοι καρδιαί, μέχρις οὗ νέον τι συμβεβηκὸς ἐπελθὼν τῆς ἀποδόσῃ νέαν ἐνεργητικότητα καὶ ζωὴν.

Ὅταν ἡ Λουίζὼν ἀπεσύρθη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ δεῖπνήσῃ καὶ αὕτῃ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύλεως, ὁ Λαμβέρτος, τὸν ὁποῖον ἡ μελαγχολία τῆς μητρός του ἐπ' ἀληθείας ἐτάραττε, τῇ εἶπε περιπαθῶς,

— Λοιπὸν, μῆτερ μου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς βλέπω οὕτω· μὴτ' ἐφάγετε, μὴτ' ἐπίστε ἀπὸ τὸ πρῶτ. Τί διάβολον, δὲν πρέπει πάλιν κάνεις ν' ἀποθνήσκῃ ἀπὸ τὴν λύπην του! Αὐτὸ τὸ ἡξέυρετε καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ, εἴς ἢ ὅποια ἡξέυρετε

τόσα πράγματα. Στοιχηματίζω ὅτι σκέπτεσθε διὰ τὴν νέαν κυρίαν μας. . . . Γενναϊότης λοιπὸν, καὶ θὰ ἔλθῃ πάλιν. . . . ἴτως ἔχει ὑποθέσεις. . .

— Δὲν μοῦ λείπει ἡ γενναϊότης, Διονύσιε, ὑπέλαβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετὰ στεναγμοῦ· ἀλλ' ὁμῶς ἐμάντευσας ὀρθῶς. Τῷ ὄντι ἡ τύχη τῆς πτωχῆς μου Ἀδελαΐδος μὲ κάμνει ἀδικόπως νὰ σκέπτομαι.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε αἰτίας νὰ σκέπτεσθε· μήπως δὲν ἔφυγεν ὁ ἄλλος ὁ ἐρωτόληπτος; θέλετε, μῆτερ μου, νὰ σὰς εἰπῶ ἐν πρᾶγμα; Στοιχηματίζω ὅτι ὁ κύριός μας μετενόησε καὶ δὲν τὴν ἀφῆσε πλέον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν.

— Ἰσως! εἶπεν ἡ Σουσάννα μὲ ἥθος περισκεμμένον, καὶ εἶθε νὰ ἦνε αὐτὸ μόνον τὸ αἷτιον τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς Ἀδελαΐδος. . . . Ἀλλ' εἰπέ μοι, Διονύσιε, ἐξηκολούθησε μὲ τόνον διάφορον, δὲν ἔτυχεν νὰ ἀκούσῃς ἔξω τίποτε περὶ τοῦ πύργου καὶ τῶν κατοίκων του;

— Τίποτε ἄλλο, μῆτερ μου, εἰμὴ ὅτι ὁ αὐθέντης ὑπῆγε χθὲς ἀκόμη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ραβινότου, καὶ ἐπέστρεψε τόσον ἀσθενὴς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ ὅτι ὅλην τὴν νύκτα εἶχε σφοδρότατον πυρετόν. . . . Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ἂν ὁ Κ. Γρανσάμ δὲν ἐδεικνύετο τόσον γενναῖος τότε εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου θὰ ὑπώπτευν ὅτι κατ' ἐνεργεῖ μὲ αὐτὸν τὸν δολερὸν Ραβινότον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι συμβαίνει τι μεταξύ των. Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου, ὁ Ἰάκωβος, μοι ἔλεγε σήμερον τὸ πρῶτ, ὅτι δὲν εἶνε μόνος ὁ κόπος ὅστις κατήντησεν τὸν Κ. Γρανσάμ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ἐδοκίμασε ταραχὴν τινα σφοδρὰν χθὲς ἵνα πάθῃ τοσοῦτον.

Ἡ Καλὴ Γυναῖκα τὸν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

— Πιστεύεις, Διονύσιε, ἠρώτησεν, ὅτι ὁ αὐθέντης ἐπληροφορήθη παρὰ τινος ἀνοήτου τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀλφρέδου εἰς Ὁζεραίν;

— Πᾶ! τοῦτο εἶνε πιθανόν, μ' ὅλον ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει τί ἐγένετο αὐτὸς ὁ Κ. Δουκλέρκ. . . Ἀλλὰ περιμενίετε μῆτερ μου, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ πληροφωρῆσθε πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῷ τόπῳ, πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ πράγματός τινος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφλυάρουν σήμερον ὅλοι οἱ γεωργοὶ καὶ αἱ ὑπηρετρίαι μας. Τὸ πρῶτ, ἐφθασεν μία ταχυδρομικὴ ἄμαξα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μαύρου Ἀετοῦ, ὁποῦ κεῖται εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Κύριος δέ τις, ὁμοίως πρὸς ὑπηρετὴν μεταμορφωμένον κατέβη

τοῦ ὀχήματος, διέταξε νὰ εἰσαγάγῃσιν αὐτὸ ἐν-
τὸς καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. λέγων ὅτι
ἔχει ὑπόθεσιν τινα εἰς τὰ περίχωρα· οἱ δὲ φλύα-
ροι τοῦ μαγειρείου ὑπέθεσαν ὅτι τοῦτο τὸ γεγο-
νὸς ἔχει σχέσιν πρὸς τοὺς κυρίους τῆς Ὀξερκίης.

— Καὶ πῶς ὑποθέτουσιν αὐτὸ Διονύσιε;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀγνοῶ ἴσως διότι ὁ Χον-
δρογιάννης εἶδεν αὐθημερὸν τὸν κύριον αὐτὸν νὰ
περιφέρηται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἄλλως τε ταχυ-
δρομικοὶ ἵπποι διαμένουσι διηνηκῶς εἰς τὸν Μαῦ-
ρον Ἀετὸν, ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ στιγ-
μῆς εἰς στιγμήν.

Ἡ Σουσάννα ἐσκέφθη σοφικῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικει-
μένου τούτου, ὅπερ κατ' ἐπιφάνειαν ἦτο τοσοῦτον
μικροῦ λόγου ἄξιον.

— Τίς οἶδε, μὴ ὁ κύριός μας ἐπληροφορήθη τὴν
διαμονὴν τοῦ Δουκλέρκ ἐνταῦθα, εἶπε τέλος ὡς εἰ
ἐλάλει καθ' ἑαυτὴν, καὶ θέλει ν' ἀναχωρήσῃ αἰφύ-
διως, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Ἀδελαΐδα ἀπὸ τὰς
καταδιώξεις τοῦ αὐθάδους ἀντιζήλου του; Τοῦτο
εἰκάζω τέλος ἐκ τῆς χειροτερέσεως τῆς ἀσθε-
νείας του καὶ ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς Ἀδε-
λαΐδος. . . Διονύσιε, ἐξηκολούθησεν ἐγειρομένη,
ἐξέτασε καλῶς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ
ἐγὼ ἐπίσης θὰ λάβω ὅλας τὰς δυνατὰς πληροφο-
ρίας περὶ τῆς ἀμάξης καὶ τοῦ περιηγητοῦ ἐκείνου.
Ἰσως τὸ συμβάν τοῦτο ἐνδιαφέρει τοὺς κυρίους μας
πλέον ἀφ' ὅ,τι φρονοῦμεν.

Καὶ ἐν ταύτῃ ἡτοιμάζετο ἵνα ἐξέλθῃ, ὁ δὲ
Διονύσιος ἠκολούθει ἐκπληκτος ὅλας τὰς κινήσεις
τῆς.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς προσβάλω, μῆτερ μου, εἶπε
τέλος· ἀλλὰ ποῦ ὑπάγετε κατὰ τοιαύτην ὥραν;
Εἶνε ἀργά, ἡ νύξ σκοτεινὴ καὶ ὁ καιρὸς δὲν εἶναι
ἀσφαλής.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐξέλθω υἱέ μου, ὑπεσχέθη
τὸ ἐσπέρας τοῦτο νὰ ὑπάγω εἰς μίαν ἀσθενῆ, ἣτις
ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς μου.

— Σ' τὸν διάβολον οἱ ἀσθενεῖς καὶ αἱ ἀσθένειαι!
εἶπεν ὁ Διονύσιος ἀσχάλλων.

Ἀλλ' ἰδὼν τὴν Σουσάνναν συνορρωθεῖσαν,

— Καὶ μὲ ὅλον τὸ σῶμα, μῆτερ μου, ἠρώτησε
μειλιχίως, δύναμαι νὰ μάθω ποία εἶνε αὕτη ἡ ἀ-
σθενής;

— Ἡ πτωχὴ Αἰκατερίνη Ῥαβινότου.

— Κύριε ἐλέησον! ἀνέκραξεν ὁ ἀγρονόμος, θὰ
ὑπάγετε εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ῥαβινότου, τὴν δεκά-
την ὥραν τῆς ἐσπέρας δι' ὁδὼν ἐρήμων καὶ δυ-

σβάτων, καὶ ἐνῶ ἔχετε τοσοῦτους λόγους νὰ δυ-
σπιστῇτε πρὸς αὐτόν. . . Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ,
ἂν σὰς ἀφήσω νὰ κάμῃτε τὴν ἀνοησίαν ταύτην!

— Καὶ ὅμως πρέπει, Διονύσιε! διότι ὑπεσχέθη.

— Εἰς ποῖον μῆτερ μου!

— Εἰς τὴν ῥάπτειαν Φανσέτταν, ἦτις, ὡς ἡξεύ-
ρεις, εἶνε ἡ πλησιεστέρη γειτόνισσα τῶν Ῥαβινό-
των. Ἡ Φανσέττα ὑπήγαινε νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας εἰς τὸν πύργον τῆς Τραβέλλης, καὶ διερ-
χομένη ἐντεῦθεν, μοι εἶπεν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη Ῥα-
βινότου ἦτον εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν, καὶ
ὅτι εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μὲ ἴδῃ καὶ μοι
ὁμιλήσῃ, ὅτι ἂν ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω τὴν ἐσπέραν
ταύτην περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ σύζυγός της ἦτον
ἀπὼν, καὶ μὲ παρεκάλει τέλος εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώ-
τερον νὰ μὴ λείψω τοῦ νὰ ὑπάγω, διότι πρόκειται
νὰ μοι ἀνακοινώσῃ σπουδαίότατα πράγματα. Ἐν-
νοεῖς λοιπὸν, υἱέ μου, ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποκρού-
σω τὴν ἱκεσίαν τῆς πτωχῆς ταύτης γυναίκος,
διότι αἱ θελήσεις τοῦ θνήσκοντος εἶναι πάντοτε
ἱεραί.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω, μῆτερ μου, ὅτι ὅλα αὐτὰ
εἶνε ψεῦδη, διότι δὲν ἐννοῶ πῶς νὰ ζητῶσιν αὐτὴν
τὴν συνέντευξιν κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ οὕτω πῶς
κατεσπευσμένως. . . Πισεύσατέ με, μῆτερ μου,
καὶ μὴ ἐξέλθητε, διότι ὑποπτεύω ὅτι σὰς σήνουςι
παγίδας. . . Ὁ Ῥαβινότος εἶνε εἰς φρυλόβιος καὶ
τὰ πάντα δύναται νὰ πράξῃ.

— Καὶ τί συμφέρον ἔχει νὰ μὲ κακοποιήσῃ; Ἀλλὰ
καὶ ἂν εἶχε κακὰς προθέσεις κατ' ἐμοῦ, νομίζεις
ὅτι θέλει λάβει συνεργὸν τὴν πτωχὴν ἐκείνην Αἰ-
κατερίνην, ἣτις εἶνε τόσον τιμιά, τόσον ἀγαθή;

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, μῆτερ μου· ἀλλ' ὅπως
δήποτε, ἂν ἐπιμένητε νὰ ὑπάγετε τοιαύτην ὥραν
εἰς τοῦ Ῥαβινότου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς συνο-
δεύσω.

— Ὅχι, ὄχι, Διονύσιε, κοιμήσου καὶ μὴ φροντί-
ζης δι' ἐμὲ· ἡξεύρεις ὅτι πολλάκις ἐξῆλθον ἀργό-
τερον ἀκόμη καὶ ἐν καιρῷ ἀθλιωτέρῳ ἢ σήμερον...
Ἄφες με νὰ ὑπάγω, Διονύσιε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ
δώσῃ ὕπνον ἐλαφρόν. Ἐχεις ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇς,
διότι ἐκοπίσας πολὺ ὅλην τὴν ἡμέραν. . . δι'
ἐμὲ δὲ μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀνησυχίαν. . . Θὰ ἐπιστρέ-
ψω ἅμα μάρω τί μὲ θέλει ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνή.

Ὁ Διονύσιος ἠθέλησε νὰ ἐπιμένῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ
του τῷ ἐπέβαλε σιγὴν διὰ νεύματος μεγαλοπρε-
ποῦς, εἰς τὸ ὅποιον ὁ εὐπειθὴς ἀγρονόμος ἦτο πάν-
τοτε συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ.

(ἀκολουθεῖ)